

Arrest

nr. 97 973 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 februari 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 22 juni 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. X van 20 september 2011, waarbij verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status werden geweigerd.

1.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 2 oktober 2012.

1.3. Op 5 oktober neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

/ de persoon die verklaart te heten S.M. geboren te (…)

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.10.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 15.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.06.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 23.09.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 05.10.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze van vrienden gehoord zou hebben dat de Albanezen nog steeds naar haar man zouden vragen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekende partij op *“schending van artikel 3 EVRM, artikel 1A2 van het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, inclusief een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt:

“Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 05.10.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van inoverwegingname'. Overwegende dat betrokken verklaart dat ze van vrienden gehoord zou hebben dat de Albanezen nog

steeds naar haar man zouden vragen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.” (eigen onderlijning en vet gedrukt)

Het dient evenwel benadrukt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken manifest zijn bevoegdheid te buiten gaat.

Dat de interpretatie van artikel 51/8 (het toenmalige artikel 50, alinea 3 en 4) in de arresten van het (toenmalige) Arbitragehof (bijv. arrest nr. 61/94 en arrest nr. 83/94), en die als enige grondwettelijk beschouwd wordt, luidt als volgt:

“De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen.

Daartoe heeft hi de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling:

a) Reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en

b) De mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en

c) Een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.

Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die “betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

(...)

Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid (51/8) niet van toepassing.”

Dit betekent m.a.w. dat de DVZ zich wel mag uitspreken over de ‘nieuwheid’ van een door de asielzoeker aangevoerd gegeven, maar zich ervan moet weerhouden te oordelen over de mate waarin het al dan niet relevant is om de vervolgingsvrees of het reëel risico aan te kunnen tonen. Waar DVZ tot 2006 nog over de mogelijkheid beschikte in dergelijke gevallen de aanvraag onontvankelijk wegens kennelijk ongegrond af te wijzen, lijkt de grondwettelijke interpretatie tot gevolg te hebben dat ze zich er nu volledig van moet onthouden de grond van de asielaanvraag in haar beslissing tot het al dan niet in overweging nemen van een meervoudige asielaanvraag te betrekken, (juridische analyse van BCHV)

Dat er aldus een manifeste schending is van het recht van verzoekster om asiel in te dienen voor de Belgische asielinstanties.

Dat verwerende partij hier geen rekening mee houdt en verzoekster een beslissing overhandigt tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, inclusief het bevel om het grondgebied te verlaten, en dit binnen een termijn van zeven dagen. Verzoekster riskeert dus manifest om het grondgebied te moeten verlaten en gedwongen of “vrijwillig” terug te moeten keren naar Macedonië.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St. REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)>

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijnd toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.(...)”

2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden werd door de bestreden beslissing. Verder kan niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1 A van het

Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), overstijgt. Bovendien heeft deze bepaling geen rechtstreekse werking in het Belgisch recht.

Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

2.3. Verder wordt het betoog van verzoekster gekenmerkt door een theoretisch betoog inzake de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarbij uiteengezet wordt wat de verwerende partij wel en niet mag doen. Verzoekster gaat echter totaal niet in op de motieven van de bestreden beslissing en toont nergens in concreto aan op welke wijze de gedane beoordeling van de door haar ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag aangevoerde elementen, strijdig is met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster laat meer bepaald na te concretiseren waar de verwerende partij geoordeeld heeft *“over de mate waarin het al dan niet relevant is om de vervolgingsvrees of het reëel risico aan te kunnen tonen”*. Het volstaat te dezen niet om de gehele motivering van de bestreden beslissing te kopiëren in het verzoekschrift om dan aan de hand van een theoretisch betoog te concluderen dat verwerende partij hiermee haar bevoegdheid in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet overschreden heeft. Dergelijk betoog is vatbaar voor ontelbare herhaling in andere verzoekschriften. Aangaande de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht beperkt verzoekster zich tot de stelling dat de bestreden beslissing ten onrechte werd getroffen en dat *“er door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd (werd) naar de situatie van verzoekster”*. Verzoekster verzuimt toe te lichten met welke aspecten van haar situatie er geen rekening gehouden werd en te concretiseren waarom de bestreden beslissing niet deugt.

Het middel is op dit vlak onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

Het middel is in zijn geheel onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA